

Plastik Fırtına 1

Gonca Sezer'le Röpörtajı

Ara sıra şiddetli bir röpörtaj yapma isteği duyuyorum. Bu sanıyorum benim başbelası merakımdan kaynaklanıyor. Genel olarak röpörtaj serisini özellikle dijital yapmak istememin sebebi ise insanların yüz yüze konuşmalarda o an tam formunda olamıyor olmaları ve konuşmadan hemen sonra " dilim yarılıysaydı da onu demeseydim" problemini ortadan kaldırmak. Ben bu (Plastik Fırtına) seriyeye Gonca Sezer'le başlamak istedim çünkü insan en kolay arkadaşıyla iletişim kurar diye düşündüm. Bu arada biz Goncayla akademiden beri tanışıyoruz ayrı atölyelerde çalışmamıza rağmen çok ortak endişelerimiz oldu. İşler güçler yüzünden uzun bir süre görüşemedik ama Goncanın hiç hız kesmeden sanat piyasasında var olduğunu biliyorum. Bu kısa girizgahtan sonra sorulara geçebilirim:

Hemen şunu sormak istiyorum Akademiden kalan bir ayrımcılık var ya hani disiplinler, okullar ve statüler arasında ' Ama o sanat değil ' Bu bakış açısını ben yabancılarda görmüyorum, örnek vermek gerekirse yere tebeşirle resim çizmek biz de sanat değilken başka ülkelerde çok değerli. Seni de bu tür yargılar rahatsız etmiyor mu? Dijital işleri yeni yeni sanattan sayılıyor olmasını da bu manada değerlendire bilirsin.

Akademide oldukça zorlu öğrencilik zamanları geçirdim.Bunun nedeni elbette seksen darbesinden sonra okula girmem nedeniyle olmuştur. (seninde aynı zamanlarda birlikte derslere girmişliğimizde vardır biliyorsun,herşey sanırım büyük değişim içindeydi,) O zamanlar akademi iken birdenbire üniversite statüsüne döndüler ve bizim dönem öğrencileri son yüksek ressam olarak mezun olduk.Akademideki ayrımcılık genellikle pentürde figüratif ve soyut sanat üzerine yoğunlaşmıştı.

Beni etkileyen yeni eğilimler sergilerinin son dönemleri,Özer Kabaş hocanın seminer sunumları ,(temel sanat atölyesi son zamanlarını yaşıyordu),ve tabii Hilmi Yavuz un uygarlık tarihi dir.

Bir de Belkıs Mutlu ve Semra Germaner in sanat tarihi derslerini unutmam mümkün değil.

Ayrımcılık, sanat öğretiminde tamamıyla atölye hocalarının birbirleriyle

rekabetine dönüşmüş,garip bir durumdaydı.Uslu terbiyeli öğrenciler yüksek notları alırlar,araştıran (farklı şeyler yapmak istiyorsan)soru soranlar arasındaysan,hele kız öğrenciyse yerin dibine batırılan gruptan olman büyük olasılıktı ve tacize açık bir aşağılama da mevcuttu.Hatırlıyorum da boyaya geçmişiz desen gibi olmuyor tabii bir bocalama yaşıyorum,yağlıboya bir resimde dışavurumcu bir figür yaptım,kadın figürü ve femfatal renkler saç kırmızı v.s.ten rengi akademik değil ,,söylemediklerini bırakmadı hocalar..ama yılmamak lazım bende biraz inatçılık vardır,işe yaradı..

Sanat yargılar üzerine kurulursa felaket sonuçları oluyor,bunu artık daha net görebiliyoruz,önemli olan sanat kurumlarında çalışan ,ders veren insanların bu yargılardan uzak vizyon açıcı görüşleri gelenlere yansıtılması sanırım.

Düşünce üzerinden üretilen herşey değerlidir,bu tebeşirle yapılmış veya yazıya dökülmüş olabilir ben içindekine bakarım ne diyor nasıl anlatmış ?veya net mi? basit te olabilir ..kısaca herşey sanat olabilir ,,samimi ve insana değer mi? çok sorunlarımız var dünyamız kadar..digital işler tabii sanat uzun zamandan beri ..bunu yadsımak bağnazlıktır.Çok şükür medya sanatları v.b. birçok alanda yeni yeni bölümler var,içi ne kadar dolu bilemem ama birazda öğrencinin isteği doğrultusunda herşeyi bulabilmesi bizim öğrencilik yıllarımıza göre daha kolaylaşmış durumda..

Bütün sanat disiplinlerinin birbirinden fazlasıyla etkileştiği günümüzde yeterince çağdaş sanat eserini (ülkemizde diyemiyorum tabii) İstanbul'da görebiliyor muyuz?

Çağdaş sanat eseri görmek sıradan oldu,herşey çağdaş sanat başlığı altında fırına verilip önümüze konuyor,bunun ayrımını hele de ülkemizde yapabilmek için çok okumak bilgilenmek ve bakmak sorgulamak en iyisi.Birde etki altında kalmadan kendi görüşünü belirtmek zor oluyor,sanırım bunu yapan çok az.Çünkü devreye değişik hesaplar girerse ne çağdaş sanat kalıyor,ne de gerçekler. İstanbul'a iyi sergiler geliyor,genellikle bu sergiler bazı özel kurumlar tarafından getiriliyor,Salt beyoğlu ve galata bu konuda çok iyi.

Ama kendi sanatçısını daha çok göstereyim istiyorum,çok tabu olmasın,son iki sergi bizden sanatçılardan yani yeni dönem sanatçılardan işler görmek olası oldu,bu izleyen içinde iyi tabii..

Gezi olaylarından sonra hepimizin bir çok şeye bakışı, müdahil olma isteği ve dozu değişti senin de bu konularda işler ürettiğini biliyorum, bu projelerinden bahsedermisin.

çok şükür ortak dertlerimizin ortak bilinç ve akılla birarada olabileceğinin deneyimini yaşadık,gezi parkı beraberliklerin fraksiyonsuz basit ve hiyerarşik olmadan da olabileceğinin bir çeşit tezahürüydü.Bunun sanat camiamızda bir etkisi oldu mu tartışılır,ama bende çok büyük etkisi oldu zira artık herkes eşit gözümde sanat zaten yüce değildi ,fikirler netleşti memnun oldum.Bağımsız sanat üreten kişi olarak sergileme alanı bulmak için ya çağrılı sanatçı olmak ya da işlerinin sergileneceği yeri oluşturmak gibi değişik durumlarla haşır neşirim bu beni zorluyor tabii,ama izleyene ulaştığım içinde mutlu oluyorum,az da olsa bu tür mekanlar mevcut yada halen bulunabilir.

geçen mart ayında bir arkadaşımın atölye mekanında (Karra atölye)Issız alanlarda yaşananlar adlı solo desen ve obje sergisi açtım,sergilediğim işler arasında bir dizi desen ve benim için yeni bir malzeme ile deneyimlediğim objelerden oluşan (bürokratlar ve unutmama beni çiçeği) şeyler vardı.

Gezi nin bir birikimi diyelim,sanatçı defterleri sergisi Depo da önümüzdeki günlerde açılıyor. Benimde her zaman bir karalama çizim defterim olmuştu ama bu gerçeklik kaymalarıyla olayların farklılaştırılması isyan raddesine getirilenler işte bunların hepsi defterimde mevcut. Selda'nın (Selda Asal) öncülüğünde ,önce berlin de Apartman procet te gösterildi,şimdi de sponsor bulundu sözü olan 84 sanatçının haksızlıklara karşı özgürlüğe inançlarını anlatır defterleri kitap olacak,sergi 12 mayıs ta açılıyor.

Aynı zamanda özel bir okulda sanat eğitmenliği yapıyorsun, sanat aktarımı zor ve sancılı süreç çocukları korkutmadan yaşatmanın dilini kurmayı başara biliyormusun? Ya da bu iletişimin önünde en büyük engel ne?

Sanat eğitimi deneyimlerimin öncelikli olduğu bir alan ,öğrencilik

yıllarımdan beri ders verir durumdayım,güzel sanatlara hazırlık kursları ve yetişkinlerle derslerle başlayıp belli kurumlarda eğitimlik yaptım.,yapıyorum.

Gençler ve çocuklarla sanat çalışmak kolay görünse de aynı zamanda çok hassas bir dil gerektiriyor, fikri empoze etmeden yaklaşmak serbestlik sağlamak seçimi onlara bırakmak söz konusu.

Eğitimde kültürel bilginin ağırlıklı olmasına gayret ederim,konuşurum farklı anlatırım,bazen çok konuşuyorum ama sonra bakıyorum ki benden iyi anlatıyorlar,kafada kalmış,tatbik etmek için maalesef çok az zamanımız kalıyor,(okul müfredatı artık çok az ders saatine izin veriyor)ama anlamakta önemli ,akılda kalıyorsa ne mutlu.

AKM' nin gerçek sahibinin sanatçıların olduğunu düşünüyorum. Senin de orada bir sürü anıların var mutlaka. En çok orada neyi özlüyorsun?

Tabii AKM nin gerçek sahipleri bizleriz,Akm de i filmler,konserler,sergiler,oyunlarla büyüdük,acaip yoğun bir gündemi vardı AKM nin.Haftanın hergünü etkinliklerin olduğu zamanları bilirim.

Opera da (herhalde wagner di)atla sahneye çıkan bir tenor görmüştüm,görsel açıdan da o sahne akm nin sayılı sahnelerindendi,döner sahne sistemi vardı oyun sırasında döner,dekor değişirdi,üstelik hiç uzak olmayan bir mesafede herkes tarafından ulaşılabilirliği mevcuttu.. işte bu da kültürel bir eğitimdi,ortasınıf gayet rahat ulaşabilir,seyredebilir,ve eğlenebilirdi. Arkaodalarda ses açanlar kıyafetlerin dolaşması v.b. gayet net hatırlıyorum.

Deneysel oyunlar,bale ,festivaller..bilet için kuyrukta beklerdik.Umarım bütün bunlar yeniden hayata geçirilir,mekan algısı kültürel kimliğin bir parçası olan AKM mit olmadan,işlevselliğine kavuşur.

Bütün bu soruları cevapladığın için teşekkürler. Sana artık iki kahve borcum var. ID